WEEKBLAD

4 frank per nummer.

ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 528. — 11 MEI 1950. — 24 BLZ.

LUCKY LUKE

HARDE KNOESTEN
...TRA-LA-LIII...
...TRA-LA-LAAA...
STRAKS GAAN ZE NOG HEEL DE NATUUR VERKNOEIEN MET HUN REKLAME-BORDEN. JAMMER DAT IK NIET KAN LEZEN WAT ER OP STAAT...
OPGEPAST GEVAARLIJKE STIER.
?
LELIJKE SPELBREKER! IK ZAL JE LEREN WACHT EENS!
MIJ DURVEN STOREN ALS IK BLOEMEN PLUK!
WAM!
1...2...3...4...5...6...7...8...9...
OUT!
HET ZADEL IN, KAMERAAD! WE MOETEN DADELIJK NAAR DE KLAVERVALLEI. IK HEB EEN KNALIDEE!
WAT JE ME ZEGT!
EEN OGENBLIKJE, BEIAARD MOET OOK MEE...
HIJ IS WAT VERMOEID. WE ZULLEN TE VOET GAAN.
154
MORRIS

SURCOUF DE KAPERSKONING
SURCOUF WAAGT ZICH ROEKELOOS BINNEN HET BEREIK VAN DE KANONNEN VAN EEN STERK BEWAPEND ENGELS SCHIP.
DE "UNION JACK" EN HET KENTEKEN DER LOODSEN WAPPEREN AAN DE MAST VAN DE "CARTIER".
DE "CARTIER" IS NU AL BINNEN HET BEREIK VAN DE "TRITON". DIT IS EEN GEVAARLIJK OGENBLIK, OMDAT DE "CARTIER" NIET ZO VLUG IS ALS DE "TRITON".
DROMMELS! DE BEMANNING TELT MINSTENS TWEEHONDERD KOPPEN. EN HET ZIJN BLANKEN, GEEN INBOORLINGEN!
NU STAAN WE ER SLECHT VOOR: 4 KANONNEN TEGEN DERTIG!
VRIENDEN! WE ZIJN IN DE MUIL VAN DE LEEUW NOG WEL... ZULLEN WE HEM DOOR LIST TRACHTEN TE OVERWINNEN? HET ZAL ONS BEROEMD EN RIJK MAKEN! OF VERKIEST IEMAND DE GALEIEN?
WE VALLEN AAN!
WE WAGEN HET GEVECHT, JONGENS!
WE VALLEN AAN!
WE VECHTEN, KAPITEIN!
BERTHAUT!.. WE ZIJN VERLOREN!.. VERZAMEL DE BEMANNING, ZIJ HEBBEN HET RECHT OM DIT TE WETEN! VLUG!
PFF! KAPITEIN! MET U ZIJN ZE IN STAAT WONDEREN TE DOEN!
S.028.A
ALS ZE ONS OP HET LAATSTE OGENBLIK MAAR NIET DOORZIEN!
JE MAG NIET VERGETEN DAT DE "CARTIER" EEN ENGELSE BRIK IS. IK BEN ER ZEKER VAN DAT ONZE LIST GELUKT!
DE BEMANNING MOET ZICH VERBERGEN... WE ZETTEN ENKELE VAN DE INBOORLINGEN VAN DE "DIANA" OP DE BRUG... EN KLAAR IS KEES!
DEZE LIST VERSCHALKT DE UITKIJK VAN DE "TRITON".
HALLO! SIR! HET IS EEN VAN DE ONZEN! EEN BRIK. IK ZIE DE VLAG EN ER ZIJN INBOORLINGEN AAN BOORD!
HET IS DE LOODS, DIE ONS DOOR DE GEVAARLIJKE DOORGANGEN MOET BRENGEN. MAAK ALLES KLAAR.
HET IS WEL DEGELIJK DE LOODS, SIR. HIJ KOMT LANGS STUURBOORD!
ZE MAKEN ALLES KLAAR! ZE ZIJN IN DE VAL GELOPEN!
ALLES IS KLAAR? OPGELET!
S.028 B.

Wat is 'n belfort eigenlijk?

Belforten zijn machtige stadstorens, die alleen in de oude Zuidelijke Nederlanden en in een klein gedeelte van Noord-Frankrijk voorkomen. Een belfort was in de late middeleeuwen het zinnebeeld van de zelfstandigheid en vrijheid van een stad. Als een stad van haar zelfstandigheid werd beroofd, kon het belfort worden gesloopt.

Dat gebeurde in 1269 te Bonen (Boulogne, in Frankrijk).

In ieder belfort bevond zich een privilegiekamer, waarin de privilegies van de stad werden bewaard.

Meestal werden de belforten opgetrokken bij de stads- of lakenhallen, soms vormden ze er zelfs één enkel gebouw mee. In het belfort hing ook de stadsklok.

Beroemd zijn de belforten van Ieper, Brugge, Doornik, Diest, Namen, Herentals, St.-Truiden, Lier, Mechelen, Gent, Aalst, enz.

Je mag het belfort dus niet verwarren met de stadhuistorens, die vanaf de vijftiende eeuw gebouwd werden te Middelburg, Brussel, Maastricht en verder zowat overal in de Lage Landen.

RODE VLEUGEL en de MALEISE KRIS

(26)

KORTE SAMENVATTING. — In zijn strijd met de Maleise Kris heeft de Grote Baas van de Rode Vleugel zich met zijn jongens en nieuwe helpers naar het binnenland van Borneo begeven. Op een avond raakt het kamp in de war door een overstroming, die alles dreigt te verzwelgen. Jan en de Chinees Tan zijn met hun prauwen door de stroming meegesleurd. Gelukkig kunnen ze mijlen verder de oever bereiken en stoten bijna op een groep van de Maleise Kris. Ze besluiten, alles in het werk te stellen om de Grote Baas te verwittigen. Maar door een ongelukkig toeval vallen ze in handen van de Maleise Kris.

Maar Noer was een man, die het zelfs overbodig achtte te protesteren of zijn vijanden van antwoord te dienen. Hij stond maar op een grasspriet je te kauwen en staarde met zijn koeienogen de Zwarte Kris onbewogen aan. Zijn gezicht was volslagen uitdrukkingloos.

Enkele zweepslagen knalden over zijn rug, maar Noer scheen het zelfs niet te voelen ! Tenslotte haalde de Zwarte Kris zijn schouders op.

— Laat hem ! Hij is zo dom als een buffel, die kerel ! We zullen hem gebruiken om aan de tempel te werken.

Niettemin gaf hij bevel, ook Noer z'n schoenen te laten uittrekken.

Dan keerde de luitenant zich naar Tan. Vanaf het ogenblik, dat men hen gevangen genomen had, had Jan ongerust naar de Chinees gekeken. Was het de plotse overval van de tijger of was het de verschijning van de bende van de Maleise Kris ? In ieder geval, Tan scheen zijn glimlachende moed verloren te hebben, die hem tijdens de overstroming bezield had.

Hij stond de mannen van de Maleise Kris met angstige blikken aan te kijken. Hij hield zijn hoofd wat opzij gebogen en bij het minste gebaar van de chef vertrok hij zijn mond in een onderdanige, bange plooi.

— Kom eens hier, jij daar !

Tan sprong voor de Zwarte Kris en bleef op een paar passen van hem stokstijf staan. Hij scheen tot alles bereid in zijn verlangen, de vijandelijke aanvoerder in het gevlij te komen.

De ander keek hem misprijzend aan en zei :

— Luister, lelijke citroen. Je weet, dat ik je levend kan laten villen en je als prooi voor de rode mieren gooien. Je weet, dat ik je door een tijger kan laten verslinden of je in de eerstvolgende baai gooien, waar de krokodillen korte metten met je zullen maken.

Tan liet een dof gekreun horen en ratelde :

— Ik zal praten, ik zal praten ! Ik zal alles doen, wat u van mij verlangt.

De Zwarte Kris grijnslachte. Hij vroeg onmiddellijk :

— Je maakt deel uit van de expeditie van de Rode Vleugel ?

— Ja, heer ! Ze hebben mij aangeworven als koelie, om pakken te dragen.

— Ken je de plannen van de Rode Vleugel ?

— Zeker, heer ! Ik was toevallig vlakbij de tent van de Grote Baas, toen hij zijn plan uiteenzette.

— Vertel ons dat eens.

Dol van razernij vloog Jan overeind en schreeuwde :

— Tan ! Je zult toch de Grote Baas en je kameraden van de Rode Vleugel niet verraden !

Een revolverkolf kwam met een daverende slag op zijn kin neer. Jan zakte door zijn knieën. Er kwam een leegte in zijn hoofd. Hij probeerde adem te halen, maar slokte een gulp bloed naar binnen.

Toen hij weer overeind kwam, zag hij, dat de wachten Noer aan het ranselen waren. Die had zich op Tan proberen te werpen om hem zonder verder omhaal te wurgen. Maar de wachten kwamen tussenbeide.

De twee gevangenen werden een eind verder gesleurd, terwijl Tan maar praatte en praatte en in het zand de ligging en schikking van het kamp tekende en vertelde over de plannen van de Grote Baas. De Zwarte Kris keek heel voldaan.

Twee uren later rukten ze weer verder. Jan en Noer waren omringd door een troepje bewakers met het wapen in de vuist. Tan had zich bij de inboorlingen van de voorhoede gevoegd en hielp met een hakmes een weg banen door de wildernis.

Het eerste uur van de mars ging voor Jan alles goed. Hij was trouwens nog half verdoofd van die slag op zijn kin en zijn reageervermogen was nog niet helemaal terug. Wat later stiet hij zijn voet tegen een boomwortel. Hij slaakte een kreet van pijn. Toen werd hij er zich van bewust, dat zijn voeten al vol bloed zaten. De pijn schoot plots in allebei zijn benen en hij voelde, hoe erg het met hem gesteld was.

Hij begon langzamer te lopen, bleef bijna staan, tot een van de wachters venijnig zijn zweep om Jan z'n benen striemde, zodat hij weer vooruit stoof.

Telkens als hij zijn voet op de grond moest zetten, schoot een snerpende pijn door heel zijn lichaam. Maar hij moest marcheren, marcheren en nog eens marcheren, z'n ene voet na de andere op de grond zetten zonder één ogenblik stil te houden...

Met wanhopige aandacht tuurde hij voor zich uit, trachtte onder de dikke, groene moslaag de scherpe steen te gissen, die zijn voet kon openrijten.

Weldra kon hij alleen maar strompelend en wankelend verder. Het zweet stroomde in beken over zijn gezicht en over heel zijn lichaam. De koorts begon te branden en aan zijn slapen te kloppen.

Toen hij op een flauwe helling liep, gleed hij uit. Hij was niet in staat, overeind te blijven of zich vast te grijpen. Hij liet zich naar beneden rollen.

Een ogenblik bleef hij onbeweeglijk liggen, ondanks de zweepslagen en de schoppen, die op zijn uitgeput lichaam neerregenden. Het was een opluchting, zo eens te kunnen liggen, zonder dat heel de zwaarte van z'n lichaam op zijn voeten drukte. Toen zag hij, hoe plots een vriendschappelijke schaduw zich over hem boog, hem beetpakte en optilde.

— Kom, wij verder moeten! Wij leven moeten! Onze beurt ook komen...

Het was Noer, de grote, zware Noer, die hem, zonder zich om zweepslagen of schoppen te bekommeren, onder zijn hoede nam, hem oprichtte, steunde en zelfs bijna droeg, heel de martelende tocht lang.

De tocht van die dag was betrekkelijk kort. Toen Jan naast Noer op de kille grond lag, bewaakt door twee wachten van de Maleise Kris, was

Elke avond werden er bij de tent van de Grote Baas eindeloze discussies gevoerd.

hij zich haast niet meer bewust van de martelingen, die hij doorstaan had en nog doorstond. Zijn slapen klopten hevig van de koorts. Gelukkig bracht de nacht wat koelte en verkwikking.

Toen het groepje zich de volgende morgen opnieuw op weg begaf, was Jan weer bij volle bewustzijn. Maar de pijn aan zijn gezwollen en doorkorven voeten was dubbel zo hevig als hij een stap zette.

Daarop begon zijn geest stilaan weg te dwalen in een onafgebroken nachtmerrie. Dag na dag werd zijn geest minder helder en het gebeurde, dat hij zich urenlang voortsleepte in een soort nevel, geleund op de sterke arm van Noer, zonder dat hij zich nog rekenschap gaf van wat er gebeurde. Zijn voeten waren nu zo erg gezwollen, dat, als ze hem zijn schoenen teruggegeven hadden, hij ze niet had kunnen aantrekken. Tot boven de enkels waren ze dik.

De derde dag, op een avond, bromde Noer gevaarlijk, toen Tan, onbezorgd en vrolijk met de wacht in de nabijheid van de gevangenen een praatje maakte. Maar op een bepaald ogenblik zag de Filippijn een doosje door de lucht vliegen, dat vlak naast hem neerviel.

Tan ging wat verder staan, terwijl hij het gesprek met de wacht voortzette en zo hun aandacht afleidde. In het doosje zaten enkele tabletten en een vocht, om wonden te verzorgen. Heimelijk liet Noer Jan enkele kinine-tabletten slikken en goot vervolgens de ontsmettingsstof op de wonden aan zijn voeten en benen.

Had Tan wroeging over zijn verraad en wilde hij zijn lafheid weer wat goedmaken door het lijden van zijn vroegere kameraden te verzachten ?

De volgende morgen was Jan weer wat helderder van geest, voldoende helder om te horen, dat de Zwarte Kris, die voor een opengeplooide kaart stond, tegen zijn luitenants zei :

— Ze zullen de Sarawakbergen intrekken. In de Gorillapas krijgen we hen te pakken. We zullen er voor hen post vatten om hen de weg te versperren, terwijl de anderen hen van achter zullen aanvallen om hen de pas af te snijden.

Jan wendde zijn koortsachtige blik naar Noer en fluisterde :

— Heb je dat gehoord, Noer ? Heb je gehoord, wat hij zei ? Als hun plan lukt, zal de Rode Vleugel uitgemoord worden, zonder dat ze een vinger kunnen uitsteken om zich te verweren. Je moet vluchten en hen waarschuwen.

Maar Noer schudde z'n hoofd.

— Niet mogelijk. Ik al veel gekeken om te proberen, maar vluchten niet mogelijk !

Vanaf dat ogenblik verzonk Jan in de diepste wanhoop.

HOOFDSTUK XXIX

DE PASSEN DER SARAWAKBERGEN

DAG na dag rukte de Rode Vleugel verder. Ze hadden nu de loop van de rivier verlaten en trokken dwars door de jungle recht op de Sarawakbergen af. Af en toe, als het woud wat lichter en minder dicht was, konden ze tussen de bomen door de grote, rotsachtige pieken zien, die hoog de lucht in torenden. De hoogste toppen waren met sneeuw bedekt.

— Toch wel fantastisch, mopperde Joe. Hier is het snikheet, een echte hel, en daarboven ligt sneeuw ! De zon moet ginds toch even hard als hier schroeien !

Hij keek naar de sneeuw met een soort heimwee, met het verlangen van een Bedoein, die in de woestijn verdwaald is en in een luchtspiegeling een oase meent te herkennen.

Intussen werden er elke avond bij de tent van de Grote Baas eindeloze discussies gevoerd.

— We zullen door de passen van de Sarawakbergen moeten en wie zegt ons, dat de Maleise Kris daar niet op de loer ligt ?

Dat was de grote zorg van de Grote Baas.

— We mogen veronderstellen, dat ze niets weten van onze plannen. Maar het is heel goed mogelijk, dat ze denken, dat we langs de voet der bergen zullen trekken. Daarbij zijn er verschillende passen en hoe zouden ze weten, dat we de Gorillapas gekozen hebben, om de hoogvlakte te bereiken ?

— Misschien beschikken ze over voldoende troepen, om alle passen te bezetten. Als ze ons in zo'n pas overvallen, krijgen we misschien niet eens de tijd meer, om een schietgebedje te zeggen, voor we de eeuwigheid worden ingestuurd !

— Er moet in ieder geval een oplossing gevonden worden. De Maleise Kris zal nu achter ons aan zitten en volgt waarschijnlijk ons spoor. Het beste is nog, dat we zelf het eerst de pas bereiken, ons daar verschansen en hen afwachten.

— Je wilt hen dus overvallen in de bergpas zelf ?

— Ja. Je begrijpt, dat ze verplicht zijn, achter ons aan te blijven om ons spoor te volgen. Misschien weten ze niet eens, dat we hen opgemerkt hebben. Als we er, in dat geval, in kunnen slagen, hen in een hinderlaag te lokken en hen gevangen te nemen, zal de Maleise Kris toch weer heel wat zwakker zijn !

— Heel de kwestie is, merkte Joe op, wie van beiden de ander in de val kan lokken. Die pas lijkt me niet veel goeds te voorspellen.

— We zullen in ieder geval een patroelje voorop moeten sturen, zei Karel. Een voorhoede, om de pas te verkennen en die dan post vat waar de hoogvlakte begint. Als de voorhoede dan het sein geeft, dat alles veilig is, kan het gros van de troep zich ook in de bergpas wagen.

— In orde, Karel ! Ik belast jou met die opdracht Neem maar een Filippijn mee.

— Met z'n tweeën ? Maar dat is toch veel te riskant. We moeten toch sterk genoeg zijn om ons te verdedigen, als we op tegenstand van de Maleise Kris stoten.

De Grote Baas fronste de wenkbrauwen.

— We hebben al drie man verloren, zei hij. Jan, Tan en Noer ! Als we er een belangrijker deel van onze expeditie aan wagen en er gebeurt weer iets, zullen we niet sterk genoeg meer zijn om de Maleise Kris te bevechten. Met tweeën kunnen jullie er levend en onopgemerkt doorraken en... als jullie verdwijnen... zullen we toch niet meer dan twee man verloren hebben...

De Grote Baas veegde met zijn handpalm over zijn voorhoofd. Er ging een schok door de aanwezigen. De Grote Baas legde zijn sterke hand op de schouder van Karel.

— Luister, zei hij. Ik houd meer van Karel dan van m'n eigen huid, maar ik ben verantwoordelijk voor jullie allemaal. Ik moet over de veiligheid van de expeditie waken. Ik laat liever twee mannen risico lopen dan zes of zeven. Wat ons aller ondergang zou betekenen.

Karel glimlachte vol vertrouwen en knikte de Grote Baas toe.

— Je hebt gelijk, Baas !

(Wordt vervolgd.)

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1 : Slede. — 3 ; Overdragen, verplaatsen. — 4 : Opleidingsschool voor priesters en godsdienstleraren. — 5 : Afvaardiging. — 6 : Twee medeklinkers.

VERTIKAAL

1 : Klip. — 2 : Afkorting van Redactie. — 3 : Slotwoord van een gebed. — 4 : Teugje. — 5 : Stumper. — 6 : Modegek. — 7 : Tijdrekening. — 8 : Scheur, inkeping. — 9 : Slot.

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Sak, Ka. — 2 : Strak, An. — 3 : Stroper, As. — 4 : Loonstelsel. — 5 : Naroepen, Al. — 6 : Toetsen.

Vertikaal. — 1 : Nt. — 2 : Slaolie. — 3 : Store. — 4 : Stroot. — 5 : Barones. — 6 : Kapspeld. — 7 : Keten. — 8 : Ren. — 9 : L. — 10 : Sa. — 11 : El. — 12 : Kaal. — 13 : Lans.

DE PATROELJE der Adelaren

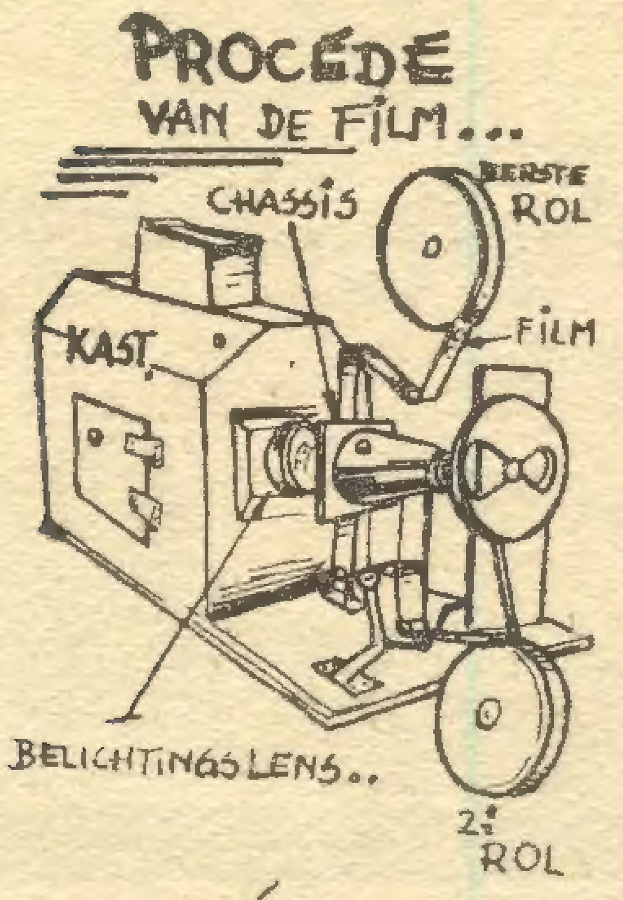
RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

SNUFFELTJE VERTELT...

VAN KLEURENDRUK TOT KLEURENFILM...

Nog onlangs legde ik jullie uit, h o e men kleurendruk maakt. Dit gebeurt door driemaal hetzelfde te fotograferen. En wel zo dat de eerste keer enkel de gele lichtstralen vastgelegd worden (met paars filter), vervolgens de rode (groen filter) en ten laatste de blauwe (oranjerode filter). Van deze foto's maakt men cliché's en men drukt ze in de overeenstemmende k l e u r e n netjes over elkaar.

Maar hoe gaat het nu met de kleurenfilm ?

Om te beginnen, BLAUWE TOEKAN uit O o s t e n d e, kan men moeilijk gewagen van één uitvinder. Wel van systemen. Zo heeft men Kodak, Agfacolor, Technicolor, enz... En de een gaat wel eens bij de ander over het muurtje kijken !

In grote lijnen werkt men zo, of kan er althans zo gewerkt worden. Het beeld wordt op drie banden opgenomen (in de plaats van één strook lopen er dus drie door de camera !) De eerste neemt enkel gele lichtstralen op, de tweede enkel rode en de derde enkel de blauwe. Het ontwikkelen van deze stroken zou ons technisch te ver leiden en dan wordt het wat moeilijk voor ons... Het is echter duidelijk, dat, bij de projectie, net als bij de kleurendruk door de mengeling, alle kleurindrukken ontstaan. Er bestaan nu zelfs systemen, die, op één band, alle kleuren registreren, door 3 soorten : lichtgevoelige korrels, die zeer dicht naast elkaar, de drie hoofdkleuren opnemen.

Toch is er nog geen enkel systeem dat volledig voldoening geeft. Het ene geeft te sterk een groen kleurengamma, het andere een rood, enz... Maar, men zoekt immer verder. Wees gerust ! Een echte natuurgetrouwe weergave van het beeld heeft men nog niet gevonden. Ook met de kleurenfilm zal het wel in orde komen !

OVER HOFNARREN EN MINNESTRELEN...

Ik heb in veel dikke boeken gezocht en maar weinig over dit interessant volkje gevonden, WILLEM VAN HOUT uit Lebbeke. Het is ook al zo lang geleden, nietwaar ? En... ik moet gaan denken, dat ze er altijd geweest zijn ! Immers hoe ver men ook teruggaat in de geschiedenis steeds ontmoet men ze aan hoven van vorsten en edelen. Maar er is verschil tusen die twee ! De nar was een man, dikwijls lelijk en mismaakt, die als enig doel had, de vorst en zijn hofhouding te amuseren door allerlei potsen en kwinkslagen. De nar had een groot voorrecht. Hij alléén mocht vrijuit zijn mening zeggen ! Hij flapte eruit wat hij wilde ! Een zeer gevaarlijk b e r o e p was dat ! Want was de nar enerzijds gevreesd door hovelingen en zelfs door de vorst... Anderzijds ging er menige nar het hoekje om, vergiftigd of door zijn belagers op een andere wijze onschadelijk gemaakt. Sommige narren waren helemaal geen onnozele sukkelaars, maar hadden grote invloed op het staatsbestuur van die tijd. Ik vind, dat het niet in het voordeel van onze tijd pleit, dat de narren verdwenen zijn. Duidt dit niet op minachting voor de waarde van de humor ? Waarom heeft niet iedere belangrijke instelling... zijn nar ? Een handelsfirma, een bankinstelling, het parlement (maar... daar zijn misschien al narren te veel ! !...), de school ! ! Hoeveel prettiger zou de samenleving niet zijn, als er overal narren werden ingeschakeld... Zie ons Robbedoeshuis eens ! Hoe plezierig is ons bestaan, opgeluisterd door de exploten van Piet Kwabbernoot ! Maar... stappen we van de kwestie af.

Jullie zullen nu denken dat minnestrelen of menestrelen en minnezangers allebei iets met « minne » uit te staan hebben. Maar jullie vergissen je ! Minnestreel komt niet van « minne » maar van « ministeriales ». Wat zeggen wil « dienaren » (van de edelen natuurlijk). Hun taak was vooral, het eentonig leven op de burchten wat aantrekkelijker te maken. Echter niet door kluchten, grappen of luimige invallen ! Zij zouden in geval van « misplaatste » humor gauw met de vergeethoek of de galg kennis hebben gemaakt !

Nee, de minnestrelen hadden als taak, liederen te dichten en te zingen. Om in de gunst van hun heren te staan, werden de roemrijke daden van de adel lang en breed bezongen. Zo ging het meestal in het Noorden. Omdat veel van hun liederen ook minneliederen waren, kregen ze de naam van minnezangers.

In de Zuidelijke landen waren deze zangers meer rondr e i z e n d e « passanten », die eerst... « jongleurs » werden genoemd ! Jongleerden die lui dan ? Ja, in het begin wel ! Het waren liedjeszangers, die gedresseerde diertjes bij zich hadden en die goochelden, enz... Zij trokken van burcht tot burcht, van stad tot stad. De beste onder hen dichtten hun eigen liederen en verwierven grote faam. De naam « jongleur » werd later nog alleen voor « goochelaars » gebruikt, terwijl de, op artistiek ongetwijfeld hoger peil staande dichters-zangers « troubadours » geheten werden.

De nam komt van het provençaalse « trobador ». Het waren dus hoofse dichters, die hun poëzie ook zelf toonzetten. Weldra voelden veel edelen, vooral van lagere adel zich tot het vak aangetrokken. En soms van hogere adel (als amateur dan). Willem IX, hertog van Aquitanië (1071-1127) is één der oudst bekende troubadours !

Ook de burgerij voelde voor het vak. In de steden verenigden de minnezangers zich zelfs tot soms machtige gilden : de « meesterzangers » !

Oorspronkelijk w a r e n de meeste « minneliederen » vertalingen of bewerkingen van Provençaalse of andere uit de vreemde of de oudheid komende liederen. Heel de duur van het ridderwezen, van de middeleeuwen dus, speelden deze minnestrelen een rol. Zij hebben de ridderromans « gezongen » en « Van den Vos Reinaarde » verteld.

Later verdwenen zij. Nu vinden wij in de letterkunde van alle Westeuropese volkeren deze oude, soms aandoenlijke (alhoewel voor onze jonge smaak, wat langdradige) en naïeve verzen, als de oudste taaldocumenten.

Het moet anders een schilderachtig iets geweest zijn, toen de minnezanger rondtrok, « de vedel aan de zijde, het lied in ziel en mond », gelijk Rodenbach weleer dichtte !

Tot volgende week, hoor !
Met Robbedoes vooruit
en vooraan !
Je trouwe aartsrakker,
SNUFFELTJE.

Vragenbus

Kally 2181. — De Zwitserse vliegtuigindustrie bestaat thans uit een viertal fabrieken, waarvan we hierbij enkele nadere bizonderheden geven. Federale Vliegtuig-Fabriek. Deze instelling behoort aan de Zwitserse Bondsregering. De twee nieuwste producten van deze firma zijn de C. 3603 en de C. 3604. De C. 3603 is een éénmotorige jager, verkenner en bommenwerper. Het toestel is uitgerust met een 1.000 PK. sterke Hispano Suiza-motor en biedt plaats aan een piloot en een schutter-waarnemer. De C. 3604 is een ontwikkeling van het vorige toestel, maar uitsluitend uitgerust als jager. De motor is een Saurer van 1.250 PK. De afmetingen, die gelijk zijn voor beide toestellen, luiden als volgt : Spanwijdte 13,74 m. Lengte 10,23 m. Hoogte 4,07 m. Van geen van beide toestellen zijn de prestaties bekend. - De tweede fabriek is de « Dornier Werke A. G. » (A. G. betekent « Aktien Gesellschaft », ons Naamloze Vennootschap). Dit is een bijhuis van de vroegere Duitse firma Dornier. Er werden allerlei experimentele toestellen gebouwd, evenals « Bücker Jungmeisters » voor de Zwitserse regering. - De Farner-fabriek bracht als laatste produkt de WF.12 op de markt. Het betreft hier een tweepersoons licht sportvliegtuig, waarbij de schroef boven op de vleugel geplaatst is. De motor bevindt zich achter in de kajuit en drijft de schroef aan door middel van een as en tandwielen. - De laatste is « Pilatus Flugzeugwerke A. G. », waarvan de laatste twee produkten de Pilatus SB-2 Pelican en de P-2 zijn. De Pelican is een éénmotorige hoogdekker met driewielig onderstel en biedt plaats aan 6 tot 7 inzittenden, bemanning inbegrepen. Het vliegtuig is speciaal ontworpen voor gebruik in de Zwitserse bergstreken. De motor is een 440 PK. sterker P. & W. Wasp Junior. Afmetingen : Spanwijdte 15,5 m. Lengte 6,69 m. Hoogte 3,20 m. De P-2 is een éénmotorige laagdekker. Oefenvliegtuig, dat wel wat gelijkenis vertoont met de Duitse Arado Ar. 96. Plaats voor twee inzittenden. Een Argus As. 410-motor van 370 PK. Intrekbaar onderstel.

Old Shatterhand, Essen. — Het principe van het besturen van een vliegtuig per radio berust op het volgende : In het vliegtuig bevindt zich een ontvangpost. Die vangt de signalen op, door een zendpost, die zich op de grond bevindt, uitgezonden. Deze signalen worden in de ontvangpost door een speciaal mechanisme in roerbewegingen omgezet. Aldus kan men het vliegtuig besturen.

Bleu-Star, Hasselt. — Over het vliegtuigje van Bob Starr konden we nog geen betrouwbare gegevens vinden. We houden daarom je briefje en het knipsel even aan en zullen ons onderzoek voortzetten. Zodra we wat gevonden hebben, hoor je ervan in onze rubriek.

Interessante Luchtvaartnieuwtjes

— Op 22 Maart j. l. arriveerden op het vliegveld te Marham, Norfolk, Engeland, de eerste vier Boeing B-29, van de 70, die door Amerika aan de Royal Air Force geleverd zullen worden.

— Het Franse S. N. C. A. Nord 1601, een tweemotorig proef-straalvliegtuig, vloog onlangs voor het eerst. De machine is uitgerust met twee Derwent 5 straaleenheden. Men verwacht een maximum snelheid van 930 Km.-u.

— Een andere interessante Franse machine is de Nord 1.400 Noroit, een amphibietoestel. Het verschilt van de andere prototypes hierin, dat het uitgerust is met twee Junkers Jumo omkeerbare V-motoren. Deze zijn geplaatst in motorgondels, die doen denken aan stermotoren.

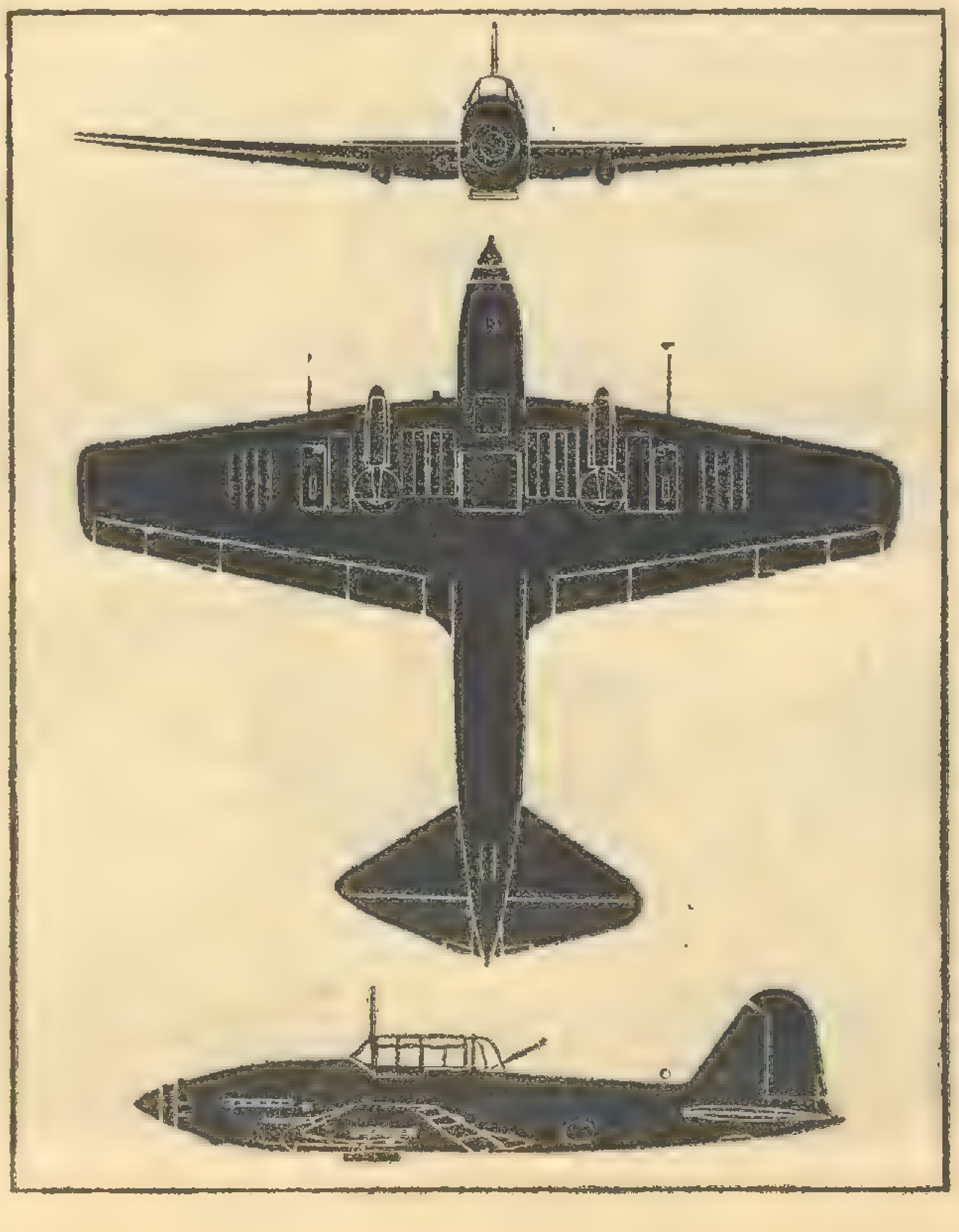
Vlieger BOB.

ONS MAATSCHETSEN-HOEKJE

ILYUSHIN IL-10

Ontwikkeld uit de IL-2 Stormovik. Het heeft een sterkere motor. Kwam in dienst in 1944. Biedt plaats voor twee inzittenden. Zware bewapening met kanonen en MG. Max. snelheid 450 Km.-u. Spanwijdte 14,50 m. Lengte 11,10 m.

« The Aeroplane Spotter », copyright drawing.

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen). De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 18 Mei tot einde Juni :

VOOR NEDERLAND : Fl. 1,75.

VOOR BELGIE : Fr. 28.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes ». Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom ; voor België : Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21, Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentie-dienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

DE VLIEGENDE TIJGERS
IN HET HARTJE VAN DE WILDERNIS SPEELT ZICH EEN VRESELIJK DRAMA AF. MO EN SUSAN STAAN ELKAAR NAAR HET LEVEN...
HET IS VERSCHRIKKELIJK, MAAR IK MOET MIJN PLICHT DOEN. HET HOOFDKWARTIER REKENT OP MIJ... IK MOET VERDER'
OP HONDERDEN KILOMETER AFSTAND STIJGT EEN DAKOTA OP, DOOR JAGERS OMRINGD. BUCK, SONY EN TAO ZIJN AAN BOORD...
J. 214. A.
ALS IK EEN BAMBOESTENGEL HEB OM OP TE STEUNEN ZAL IK MISSCHIEN GEMAKKELIJKER VOORUIT-KOMEN.
OPEENS...
AI!!
EEN GIL! DAT IS SUSAN. WAARSCHIJNLIJK WORDT ZE DOOR EEN SLANG OF DOOR EEN KROKODIL AANGEVALLEN.
LANGZAAM RICHT DE SLANG ZICH OP.
...MET EEN LAATSTE KRACHTSINSPANNING SLAAT SUSAN TOE.
O GOD, HELP ME! IK BEN TOTAAL UITGEPUT. NOG EEN PAAR OGENBLIKKEN EN IK BEZWIJK'
DAG, MISS HOLMES'
MO-SJOENG-JOENG !!?
BOMEN ONTMOETEN ELKAAR NOOIT, MAAR MENSEN WEL... KOM, GEEF VLUG DE PLANNEN EN IK STA IN VOOR JE LEVEN!
J. 214. B.

KOM, IK HEB GEEN TIJD TE VERLIEZEN... GEEF HIER DE PLANNEN.. OF IK SCHIET
GOD, WAT MOET IK DOEN?
SUSAN HEEFT EEN INVAL...
?!
PAS OP! EEN KROKODIL!
WAAR? HA! JE WIL ME BEET...
NU VLUCHTEN! IK KAN HAAST NIET MEER! GOD, HELP ME UIT DEZE ELLENDE!
ALS IK MIJN BRIL NIET TERUGVIND, BEN IK VERLOREN! EN MIJN WAPEN!.. WAT EEN FEEKS!
GELUKKIG DAT HIJ NIET KAPOT IS! EN NU VOORUIT!
MET DIT MES KAN IK ME VERDEDIGEN TEGEN DE SLANGEN EN DE WILDE DIEREN DIE DE WILDERNIS ONVEILIG MAKEN!
MAAR, EERST MOET IK UIT DIT WALGELIJK MOERAS.. EN MISS HOLMES TERUGVINDEN!
J 15. A
INTUSSEN, IN DE MORGENSCHEMERING, EEN DAKOTA MET EEN PAAR VASTBERADEN MANNEN AAN BOORD. ANGSTIG KIJKEN ZE UIT, OF ZE IN DE EINDELOZE WILDERNIS GEEN WRAK ONTDEKKEN.
VOLGENS TUMBLER MOET ZE ER HIER UITGESPRONGEN ZIJN
KIJK FLINK UIT JE DOPPEN OF JE GEEN VALSCHERM OPMERKT
'T ZAL HAAR SLECHT VERGAAN ZIJN ALS ZE HIER NEERGEKOMEN IS... 'T IS EEN MOERAS!
PAS OP! GEVAARLIJKE ZONE HIER. EN ONZE JAGERS ZIJN MOETEN TERUGVLIEGEN BIJ GEBREK AAN BENZINE
KIJK EENS DAAR!
HEMELTJE! NIET EEN WRAK
DE BENZINEVOORRAAD SLINKT JONGENS!
INDERDAAD EEN VLIEGTUIG!
SUSAN KAN NIET VER ZIJN!
J 515. B

HUP ROBBEDOES

HET SPEL BEGINT !

We beginnen met de opgooi, waaraan slechts twee spelers te pas komen.

Ja, wanneer is die opgooi eigenlijk ? En wààr moet die opgooi plaats hebben ? Hoe komt de bal in het spel ?... Allemaal vragen, die dienen opgelost.

Ik sta midden op het terrein met de bal op de toppen van mijn vingers en ik roep Piet en René.

— Keren jullie je naar je respectievelijke doelen en plaats je dus in de middencirkel met de gezichten naar elkaar.

Daarmee beginnen de moeilijkheden !

Ikzelf maak de eerste blunder, door de bal wel op te gooien, maar veel te schuin.

Opnieuw ! Tegelijk met het opgooien van de bal fluit ik, ten teken, dat het spel beginnen kan. Maar helaas, Piet en René blijven zoet als twee suikeren Sinterklaasjes tegenover elkaar staan. Bots ! De bal stuit op de grond. Alle goeie dingen in drie !...

Keurig kaarsrecht gaat de bal de hoogte in. Piet en René kijken hem na... Plots als duiveltjes uit een doosje springen de twee rakkers op met uitgestrekte arm. Piet is er een tikje eerder bij dan zijn tegenstander, raakt de bal. Dan René ook, die hem terugtikt naar Piet. Stomverbaasd wipt deze hem weer terug naar René, die dan met een lichte handbeweging de bal doorgeeft naar Frans, een van de acht spelers, die braaf dat snelle aantikken stonden af te kijken...

Even stop ik het spel. Ik moet er zeker van zijn, dat alle rakkers dit onderdeel begrepen hebben. Daarom pik ik er willekeurig twee uit de hoop, stel ze op en gooi de bal op... Keurig jongens ! Jullie weten van aanpakken, oppakken, inpakken en uitpakken !

FRANK.

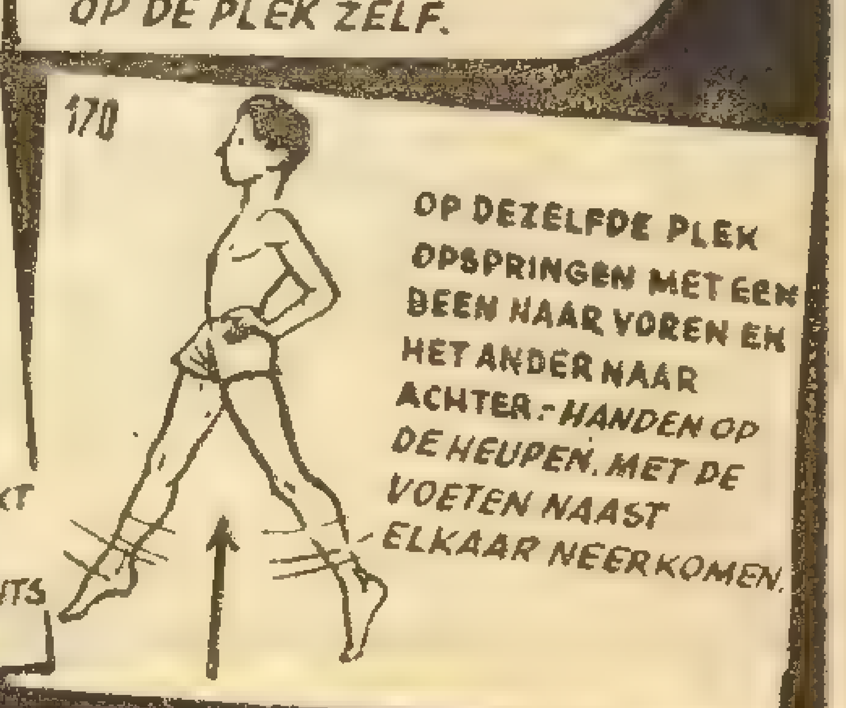
DE OPGOOI

Wanneer ?	Waar ?
BIJ HET BEGIN VAN IEDERE HALF-TIME OF VERLENGING.	MIDDEN.
NA DE LAATSTE VRIJE WORP VAN EEN DUBBELE FOUT.	MIDDEN.
NA DE LAATSTE VRIJE WORP VAN GELIJKTIJDIGE FOUTEN DER TWEE PLOEGEN.	MIDDEN.
NA GEKLEMDE BAL IN DE MIDDELCIRKEL.	MIDDEN.
NA GEKLEMDE BAL IN HET VAK DER VRIJE WORPEN.	OP DE VRIJE-WORP LIJN.
NA GEKLEMDE BAL OP MINDER DAN TWEE METER VAN DE BUITENLIJNEN.	TWEE METER VAN DE LIJN.
NA ALLE ANDERE GEKLEMDE BALLEN.	OP DE PLEK ZELF.

Sterven de ZWANEN uit?...

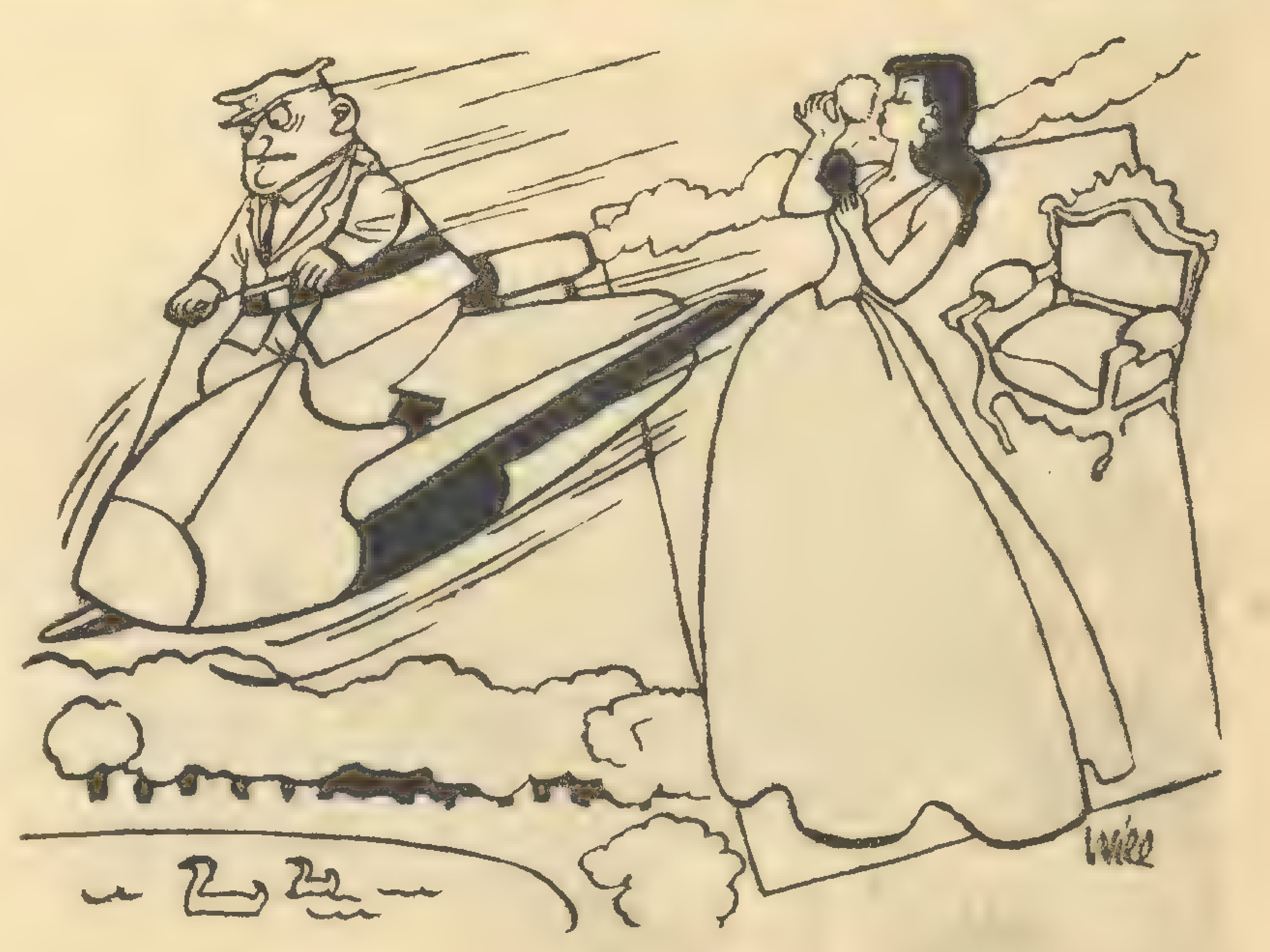
Een prachtig gezicht : deze fiere vogels met de gracielijk gebogen nekken op het water te zien drijven ! Maar je moet al naar Brugge of de grote vijvers van onze stadsparken en kastelen om er nog te zien !...

Hoe komt dat ?

Er zal in vroeger tijden te veel jacht op deze sierlijke vogels gemaakt zijn. Zeker ! En tegenwoordig zijn de grote vijanden van de zwaan : de mode en... het leger ! Dat van de mode begrijpen jullie al. Zwanendons en poederkwasten dienen door onze zwanen geleverd te worden en je kunt een zwaan nu eenmaal niet plukken als een bessenstruik ! Maar hoe zit dat met het leger ?...

Dat zit zo.

Een van de weinige plaatsen in Europa, waar de wilde zwaan nog komt broeden, is de moerassige streek van Abbotsbury in Engeland. Die plek is sinds onheugelijke tijden door deze grootste der zwempotigen uitverkoren ! Maar laten de piottenbazen nu juist dáár hun startbanen voor vliegende bommen en ander oorlogstuig aangelegd hebben ! Nu, als die generaals dachten, dat een zwaan toch wel op zijn nest blijft zitten, als er een V2 de lucht in davert, hebben ze het mis gehad.

EEN TROUW BEEST.

Ieder jaar trekken de zwanen twee keer — als ze komen en als ze gaan — hun V-teken tegen de lucht. Tegen de winter vliegen ze naar hun land van herkomst en is de zomer in zicht, dan zetten ze koers naar Engeland, naar hun beroemd vast verblijf : Abbotsbury.

Waarom ze die plek gekozen hebben ?

Waarschijnlijk omdat het één grote, verlaten, moerassige vlakte is, die daarenboven tegen de woede van de zee beschut wordt door een natuurlijke golfbreker en waar overvloedig zeewier groeit. In 1880 en 1931 was het een slecht zeegras-jaar en stierven er heel wat van deze vogels !

In Abbotsbury vonden dus de zwanen hun luilekkerland. Raketten en vliegende bommen verdrijven hen thans — en nog wel buiten oorlogstijd — uit het land der vaderen. Telkens als het schiettuig een broedend wijfje opjaagt, komen er dat jaar weer geen jonge zwaantjes.

Wisten jullie, dat wilde zwanen inderdaad ook erg wild zijn en moeilijk getemd kunnen worden ? Eigenlijk is een zwaan nooit helemaal te vertrouwen, want wat wij tamme zwanen believen te noemen, zijn eigenlijk maar half-tamme ! Daarom is oppassen altijd de boodschap met deze ogenschijnlijk zo kalme dieren, die zo statig op het water drijven en hele dagen schijnen te soezen. Je kunt er in ieder geval niet mee spelen als met een schoothondje of je poesje ! Tergen moet je ze natuurlijk nooit, want dan zouden ze wel eens op je af kunnen vliegen. Hun vleugelslagen, waarmee ze aanvallen, komen zo raak aan, dat ze je met gemak een arm breken.

Als een zwaan aanvalt, komt ze met uitgespreide vleugels op je toe. De beste manier om het beest dan buiten gevecht (en jezelf buiten gevaar) te stellen, is dan : een vleugelpunt te pakken zien te krijgen ! Dan zal het beest geen beweging meer maken en is het als getemd.

Er wordt beweerd, dat een zwaan honderd jaar oud kan worden. Hebben twee zwanen, mannetje en wijfje, een koppel gevormd, zo blijven ze ook altijd bij elkaar. Als een van de twee sterft, treurt de ander en kwijnt weg. En heel typisch is, dat ze niet alleen altijd bij elkaar blijven, maar ook zoveel mogelijk hetzelfde doen ! Samen zullen ze te water gaan en steekt het mannetje zijn kop onder water, dan zal het wijfje dat onmiddellijk nadoen. Dat keurig gelijke bewegingen maken is aardig om te zien !

Een zwaan is ook een moedig en ridderlijk dier. Als er een aanvaller in de buurt is, zal vader zwaan eerst vrouw en kleintjes ergens veilig onderbrengen, om daarna met uitgespreide vleugels op zijn tegenstander af te stevenen. Laffe zwanen zijn er niet.

VERSCHILLENDE SOORTEN.

Het schijnt, dat de Engelse koning Richard Leeuwenhart bij zijn terugkeer van de derde Kruistocht zwanen van het eiland Cyprus mee naar zijn land bracht. In Engeland behoort de zwaan dan ook veel meer dan bij ons tot « het landschap ». De grote Engelse dichter en toneelschrijver Shakespeare vergeleek zijn land met... een zwanennest, waaromheen de zee haar zilveren gordel snoerde. Mooi gezegd, nietwaar ?

Onze zwaan onderscheidt zich van de Engelse wilde enkel door het feit, dat ze wat kleiner is. Een wilde zwaan is al gauw anderhalve meter groot en heeft een vlucht (vleugelwijdte) van drie tot vier meter ! Daarmee is ze de grootste vogel met zwemvliezen.

Wij kennen bij ons enkel witte zwanen. In Chili zijn er met zwarte nek en in Australië zelfs, die helemaal zwart zijn !

Enkele jaren geleden waren er nog zwanen langs heel de kust van de Atlantische en Stille Oceaan. Nu zijn ze in de Verenigde Staten enkel nog in het Noord-Oostelijk gedeelte en in West-Canada. Er is teveel jacht op deze dieren gemaakt. De Amerikaanse zwanen verschillen van de onze door hun... geluid en de kleur van hun snavel. De meeste zwanen bij ons hebben een oranjekleurige snavel en geven geen geluid. De Amerikaanse daarentegen hebben een rode of zwarte bek en snateren, dat het een lieve lust is. « Trompetzwanen » heten ze daar.

Ze nestelen midden in waterlopen bij de schuilplaatsen der muscus-rat, waarmee ze uitstekend bevriend zijn. Je hoort nooit van burenruzie en nooit zal zo'n rat een zwanenei stelen !

Vijanden van de zwanen zijn daar de coyotten of prairie-honden. Maar de zwanen weten zich tegen deze heren te verdedigen ! Ze hoeven eigenlijk maar hun woedend gesis te laten horen en hun trompetgeluiden, om de aanvallers te doen afdeinzen.

Tegenwoordig zijn er in Amerika maatregelen getroffen om de nog bestaande zwanenkolonies te beschermen. Er mag in die gebieden niet meer op zwanen gejaagd worden ! Het werd hoog tijd, want in heel de Verenigde Staten zijn er maar een goeie duizend meer !

Wat voor een land als Amerika maar een pover schijntje is !

M. M.

AVONTUREN VAN LOEKI, DE POES

Loeki sprong op en deed één oog open.

Wat was er toch aan de hand met de baas en zijn vrouw, die haar anders zo aanhaalden en vertroetelden? Er was een gestommel en een geschuif met meubelen, een jachten en haasten, dat haar kalm gedroom wreed verstoorde.

Hoe zalig was het anders, hier rustig te liggen op het zachte kussen van een stoel, vlak bij de gezellig knisperende haard, die heerlijke golven warmte over haar heen stuwde!

Loeki zuchtte eens en strekte behaaglijk één poot uit. Even kwamen de scherpe klauwtjes bloot. Dat ze haar ook niet met rust lieten! Zenuwachtig haakten de nagels in het kussen.

Loeki legde de oortjes in de nek, een rilling liep langs haar ruggegraat. Daarop kneep ze de ogen weer half toe, terwijl de streepjes van de pupillen zich nog vernauwden. Zo bleef ze dromerig in de vlammen staren, die achter de mica-ruitjes van de haard lekten. Ze zou proberen weer verder te soezen en te dromen.

In de goed-verwarmde kamer waren de man en de vrouw druk bezig. Ze liepen en holden maar, riepen en lachten, en maakten vandaag zoveel lawaai bij hun werk, dat de zenuwen van Loeki op een harde proef gesteld werden.

« Zouden ze nu echt niet zachter kunnen doen, vroeg Loeki zich wanhopig af. Die mensen, die mensen toch! Altijd moeten ze herrie schoppen! Konden ze nu nooit eens een kat, die zich respecteert, een beetje rust gunnen? Ja, dat was het enigste, dat Loeki tegen deze mensen had.

O, ze waren anders goed voor haar en hun warme handen konden haar af en toe zo lief strelen, helemaal op de kop over haar ruggegraat naar het puntje van haar staart. Zalig gewoon!

Plots schoten Loeki's ogen weer helemaal open. De man en de vrouw waren almaar bezig met koffers en pakken en kisten. Vooral die koffers en grote tenen manden stonden Loeki niet aan.

De kat ging staan en kromde haar rug. Ze miauwde even als om de aandacht van de baas en de vrouw te trekken, maar die schenen het nu te druk te hebben met hun inpakbeweging.

Lenig sprong Loeki op de grond en ging eens ruiken aan al die kisten en koffers, waar de twee mensen zo druk mee bezig waren.

Loeki duwde haar warm, vochtig neusje tegen die vreemde dingen aan en snoof even aandachtig. Ze rook leer, gummi, schimmel en zelfs benzinestank...

Loeki schrok. Dat deed haar plots denken aan enkele onaangename uren, die zij in een van die tenen manden had moeten doorbrengen! Ja, toen hadden ze haar in zo'n tenen korfje gestopt, waarin ze zich niet wenden of keren kon. En dan werd haar gevangenis op en neer geschokt, vreselijk... Het duurde een hele tijd en ze werd er zo ziek van, dat ze dacht eraan te zullen doodgaan. Nee, ze had nooit begrepen, waarom de man en de vrouw, die toch zoveel van haar hielden, dat twee keer per jaar konden doen : haar opsluiten in zo'n nauw korfje en

haar zo meenemen naar een ander huis...

Terwijl ze tussen de korfjes doorsloop ontdekte ze het tenen mandje dat haar tot gevangenis gediend had. Nu wist ze het zeker! Ze zou opnieuw opgesloten worden! Urenlang zou ze weer in dat korfje moeten. Loeki begreep van heel die verhuisrommel niets, maar dat, dàt wilde ze niet weer opnieuw meemaken!

Loeki keek erg verontwaardigd, wat een vreemde glans gaf aan haar groene ogen. Haar snorhaartjes trilden van kwaadheid, maar de man en de vrouw schenen het niet te merken.

Heel voorzichtig sloop Loeki de deur uit en naar buiten. Nee, deze keer zouden ze haar niet foppen!

Buiten was het al volop herfst. In de verte vlamden rood en goud de bossen en in de tuin stonden nog enkel wat armtierige planten te rillen. Ja, het was al echt koud. Loeki voelde de kou van de grond door haar eeltballen onder haar nagels. Prettig was dat niet, maar in ieder geval toch beter dan in zo'n mandje opgesloten te worden!...

Zolang het kattenmandje nog boven op de koffers en pakken bleef tronen, vermeed Loeki in huis te blijven.

Zo was ze ook deze morgen alweer vroeg de tuin ingetrokken en liep vandaar zelfs naar het bos.

Frot was haar achterna gekomen, had woedend geblaft, gesnuffeld en in de grond gekrabd, zodat de grond onder hem wegstoof. Loeki die een beschut plekje gevonden had onder een struik tussen de droge bladeren, had hem echt vervelend gevonden. Nee, ze wilde niet spelen, Frot moest haar met rust laten!

Toen de hond maar bleef blaffen en haar te na kwam, blies Loeki vals tegen hem, zette haar snorharen recht en klauwde even over de ruige hondepoot. Frot was woedend en trok zich jankend terug. Nu, dan moest ze het zelf maar weten! Snuffelend en grommend, met zijn snuit tegen de grond, liep hij weg.

Zo bleef Loekie alleen en lag rustig op de warme bladeren Ze trok haar klauwen weer in, likte haar vel met haar harde kattetong, rolde zich behaaglijk ineen en lag met opgeheven kop te soezen.

Hoelang had ze daar gelegen? Ze wist het niet, want van tijd had Loeki geen begrip. Even sprong ze op, toen ze in de verte de vrouw haar hoorde roepen :

— Loeki! Loeki! Loeki!...

Die lieve stem zou ze onder duizenden herkennen. Van louter plezier begon Loeki te spinnen, want de vrouw zou haar strelen en weer lekkere hapjes geven. Reeds liep ze naar haar meesteres.

Maar wat was dat? Zag Loeki het goed? In de handen van de vrouw was... het tenen mandje, dat haar al een paar keer zo ziek gemaakt had! Woest sprong Loeki terug, haar ogen vonkend van toorn om zoveel verraad. Wild geselde haar staart haar flanken. Hoe kon de vrouw tegelijk lief voor haar zijn en haar willen kwellen!...

De vrouw liep met het mandje aan de arm de tuin in en riep maar steeds Loeki's naam. Maar Loeki trok zich blazend terug, diep onder de struiken. En of ook de man al kwam helpen roepen en zoeken, Loeki wachtte zich deze keer wel uit haar schuilplaats te voorschijn te komen!

Laat ze maar roepen, dacht Loeki, maar mij vangen ze zo niet!

Tenslotte gingen ze gedrieën — man, vrouw, en Frot — naar huis terug. Even later hoorde Loeki het gegrom van een auto en toen niets meer.

Hoelang Loeki daar nog in het struikgewas gelegen had, zou ze niet kunnen vertellen. Maar het werd avond en koud. De groene ogen van Loeki begonnen in de schemering te lichten en ze voelde, hoe de vochtigheid van de avond in fijne druppeltjes zich afzette op haar huid. Brrr, wat werd het kil! Loeki huiverde onwillekeurig. Het zou wel laat zijn. Als ze weer eens naar binnen ging, waar het vuur zo lekker brandde? En honger had ze ook!

In het donker dwaalde Loeki om het gesloten huis. Alles was dicht en er scheen geen levende ziel meer binnen te zijn. Geen verlichte vensters keken uit in de nacht zoals anders...

Hoe miste Loeki nu de warmte en het licht! En waar waren nu de koesteringen van de man en de vrouw, die toch wel goed waren, ondanks het lawaai, dat ze soms maakten.

Klagend klonk het angstig gemiauw van Loeki door de stille nacht. O, wat had ze nu spijt, dat ze op het geroep van de man en de vrouw niet gekomen was! Loeki werd er wanhopig onder Haar gemiauw werd een langgerekt klagen. Schreien haast, zoals een kind in het donker schreien kan als het bang is. Maar alleen een oude uil antwoordde en het klonk als een bespotting.

En o, wat had Loeki een honger nu! Wat miste ze haar schoteltje melk en de lekkere beetjes!... Nog een keer of drie dwaalde ze wanhopig om het gesloten huis en sloop toen de tuin in om toch iets eetbaars te pakken te krijgen. Vaag begreep Loeki, dat ze nu niet meer kon rekenen op de hulp van de man en de vrouw en dat ze zelf haar voedsel zou moeten zoeken. Deze eerste keer viel het echt niet mee...

Dagen verliepen en Loeki werd haars ondanks weer het wilde beest, dat altijd in haar gesluimerd had. Ze leerde weer van alles eten : veldmuisjes, patrijzen en zelfs hagedisjes. Ze leerde weer voorzichtig sluipen en uren op de loer liggen om een prooi te bemachtigen, zonder dat ook maar een spier van haar lenig lijf bewoog. Ze sloop de bomen in en verrastte slapende vogeltjes op hun nest.

Zo vergat in de strijd om het bestaan Loeki haar rustig leventje van vroeger bij de mensen. De tweede nacht al had ze zich een bed van dorre bladeren gemaakt in een holle boom en was het of ze nooit een huiskat geweest was

Vroeger had Loeki zo'n afschuw van water! Nu, door de honger gedreven, stak ze haar poot in de sloot, waar zilveren visjes spartelden om ze met een welgemikte klap op de kant te wippen en dan op te peuzelen. Soms ook sloeg ze een vis onmiddellijk aan haar klauw.

Loeki vocht tegen andere katten en omdat ze al een hele tijd weer in het wild had doorgebracht, won ze altijd. Ze werd zodoende berucht bij alle snorrebaarden in de buurt. Zelfs van honden was ze niet bang meer en krabde die over hun snuit, zodat die rekels alle lust verging om haar nog verder aan te vallen.

Loeki werd mager. Haar flanken vielen in, haar lange haren werden rauw en borstelig. Ze was nu een schuw beest en tevens een echt roofdier. Haar klauwen leken wel scherper, haar spieren soepeler en haar bewegingen nog verrassender.

Vaak trok ze nu ook het bos in en sloop daar tussen de bomen op zoek naar een prooi, slim, geruisloos en fel.

Wel bleef er nog een vage gedachte in Loeki's brein hangen, dat ze het vroeger bij de man en de vrouw zoveel beter had waar ze vaag naar terugverlangde. Ze miste heel erg de strelingen en liefkozingen en het geluid van hun stem, als ze « Loeki, Loeki » riepen. Dat was dan ook de reden, waarom ze telkens en telken weer om het gesloten huis kwam dwalen.

Het werd nog kouder en vaak miaauwde Loeki van kou en honger. Het winterzonnetje was zo zwak, dat Loeki zelfs in de zonneschijn niet eens lekker warm meer werd!

Gelukkig kwam het voorjaar.

Toen Loeki op zekere morgen weer naar het gesloten huis gelopen was, stonden de ramen wijd-open en praatten man en vrouw vrolijk op het terras achter hun buitenhuisje. Loeki dacht te bezwijmen van vreugde. Nu zou alles weer goed worden voor haar. De nare winter zou verdwijnen als een kwade droom. Stokstijf bleef ze even staan, als kon ze haar eigen ogen niet geloven.

Frot zag haar het eerst! Met blij geblaf stoof hij op Loeki af, die blij terugmiauwde. Ze zette een hoge rug, maar drong zich vleiend tegen de grote loebas aan, die haar met zijn lap van een tong aflikte. En Loeki bleef maar kijken naar de man en de vrouw, als was ze bang, dat die twee weer opnieuw zouden verdwijnen. Eindelijk kon ze zich losrukken van de overmoedige vriendschapsbetuigingen van Frot en liep ze kalm en waardig naar haar vroegere meesters.

— Kijk!... riep de vrouw, daar is Loeki! Kom maar, schatje! Loeki, Loeki!... Och wat is mijn poesje mager! En wat zal ze het koud gehad hebben!

Intussen voelde L o e k i de streling van de zachte vrouwenhand over haar ruggegraat. Ze ronkte als een spinnewiel om toch maar te laten merken, hoe blij ze was en haar hartje klopte wild van vreugde. Ze streek almaar langs de benen van haar meesters, sprong daarna op de schouders van de man en aaide hem in de nek.

Even later had Loeki haar buikje rond gedronken en lag ze behaaglijk voor de keukenkachel. Alle leed was geleden, alles was weer goed!

Toen ze lekker warm gestoofd was, begon ze aan haar toilet. Een deftige huiskat had toch de plicht er netjes uit te zien! Frot keek belangstellend toe.

Daarna wipte Loeki weer op de stoel met het kussen, legde keurig de staart om de voorpoten en keek knipogend in het vuur van de haard. Loeki droomde weer weg en het was alsof ze geen ellendige dagen gekend had!

KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen.
Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen worden als knolletjes beschouwd.
Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint, mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk ». Wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld ».
Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden.
Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen.
Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.
Art. 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

Er moet heel wat de grond in, rakkers en... rakkeresjes ! P. K. steekt al kloek de spade in de grond. Voorop **PALLIETERKEN uit Gottem**, die als leerling-piloot warempel al tot de hoogste regionen schijnt doorgedrongen !

EEN OUDE POORTER BEZOEKT EEN MODERNE STAD
of
HOE RAP DE VOORUITGANG VOORUIT GAAT

't Zal nu een driehonderd jaarkes geleden zijn, dat Boudewijn Houwdegen zijn levenskaars uitgeblazen werd. Bij manier van spreken natuurlijk, want Boudewijn verloor zijn hoofd (ja, hoe rap zijt ge zo iets niet kwijt, niewaar !) in een van die hevige veldslagen, waarvan we op school de datum van buiten moeten leren. Boudewijn was, na een klein oponthoud in het vagevuur, naar de zesde hemel verhuisd. En ja, hoe gaat dat ! Boudewijn, die nogal goed stond met Sinte Pieter (hij ging er elke avond 'n uurtje mee kaartspelen) had het zo ver gebracht, dat hij van Onze Lieve Heer permissie gekregen had om eens efkens voor 'n week terug naar de aarde te gaan. Wat was onze gepensionneerde held, daar ferm mee in zijn nopjes !

Nu dan, op 'n frisse morgen, zette hij zich op de wolk, die de dienst hemelaarde, heen en terug deed. Met 'n kaartje tweede klasse en zijn splinternieuw kostuum aan deed Boudewijn de overtocht.

't Moest zo zijn. Boudewijn arriveerde juist boven de vechtstad Gent, toen het wolkske « sectie-halt » deed. Fluks als iemand van drie maal zeven wipte Boudewijn van de wolk en betrad de hobbelige stenen zijner geboortestad. Wat iedereen kan overkomen, overkwam ook hem. Boudewijn voelde, dat hij erge dorst had. Dus, maar rap binnengewipt in « Het Zwaard van Damocles ». Hij begon aan zijn derde « Celta » (Boudewijn vond het bier van vroeger toch heel wat beter), toen de waardin plots naar 'n vierkantig bakske ging en aan een knopje draaide. Uit de doos kwamen vrolijke klanken op onze oude Poorter toegehuppeld. Boudewijn keek verrast op. « Wat is dat nu voor 'n manier, om minnestrelen in dozen op te sluiten ! » Verontwaardigd stond hij op en verliet de gelagzaal. Zonder te betalen, helaas !

Nee, de wereld deugt nog steeds niet ! Mistroostig schudde hij het hoofd en en keek dan plots recht voor zich uit « Alle mensen ! » ginder kwam een draak met 'n zevental koppen aangestormd. Weer vlamde de oude krijgersgeestdrift in hem op. Kloek trok Boudewijn zijn verroest zwaard uit de schede en stormde recht op het ondier af !

« Krrrrsssst ding, tonk ! ! » Met een schok stond de « Studebaker '50 » stil. Uit het inderhaast opengeklapt portier sprong een half-waanzinnige man naar buiten.

— 'k kan er niks aan doen. Hij liep er vrijwillig onder, 'n zelfmoordenaar waarschijnlijk !

Maar hoe de autobestuurder ook zocht : nergens onder, achter of voor de auto was er enig spoor van een mens te zien !

— Ik word nog zot tenslotte ! zuchtte de man en « Rrrrt » weg was de luxe-wagen

Boudewijn die in de « Studebaker '50 » een dier voorhistorische monsters meende herkend te hebben, was, nog voor hij het wist, door de schuld van voornoemd ondier voor de tweede maal zijn hoofd kwijt geraakt. Gelukkig Sint Pieter, die het hele geval zo half en half voorzien had, was juist met de wolk-taxi boven de plaats, toen het ongeval gebeurde. Rap en ongezien had hij Boudewijn en het bovenste gedeelte van diens corpus meegegritst en trachtte het nu, terwijl ze tegen 130 in het uur naar boven snorden, min of meer weerom op zijn vorige plaats te krijgen.

— Ik had het wel gedacht, zei Boudewijn. Ik ben te oud om de hedendaagse wereld te begrijpen. Onze Lieve Heer wist wel wat hij deed, toen hij mijn permissie zo rap weer ongeldig verklaarde !

Elke avond legt Boudewijn nog steeds zijn kaartje met Sint Pieter in het hemelse wachthuis. Nu en dan loert hij eens naar beneden, naar al die millioenen lichtjes van onze steden en dorpen en dan trekt Boudewijn glimlachend de schouders op

PALIETERKEN uit Gottem.

Dan de verrassing van deze week : een keurige knol eens rakkeresjens : **KROLLEKE uit Lokeren**. Helaas maakt één zwaluw nog geen lente, maar Miet maakt hier toch het begin ! Waar blijven de andere knolplantlustigen onder onze rakkeresjes ?

Een schilderachtig hoekje uit Laak, gezien vanuit een der voornaamste straten. Naar foto getekend door JIM MORRISON uit Gullegem.

ER IS IETS HEEL LIEFS IN DE WERELD...

Zoals de eerste, zachte streling van een zonnestraal na de koude winter ;

zoals het stukje helblauwe lucht, dat de donkere wolken van de storm weer vergeten doet ;

of als het schuchtere welkomstlied van een teruggekeerde vogel in de lente, dat in de natuur nieuw leven brengt, iets, als de blije overgang van de donkerte naar het licht ;

zo is het me of ik in een roes van blijheid en geluk gedompeld word als ik denk aan het kleine portret in mijn studiekamer.

Een simpel portret, maar een beeld, dat gehamerd werd in mijn gedachten : Neen, geen simpel portret, maar een levend beeld, dat tot me spreekt, zoals geen ander tot me spreken kan.

Het beeld, waarrond zoveel dromen gesponnen zijn. Het beeld, dat het grote ideaal van mijn leven uitmaakt : het schone maar moeilijke ding om u waardig te worden !

Graag neem ik 's avonds die kleine foto in mijn handen : om alles rondom me te vergeten en alleen aan u te denken. Dan is het alsof we weer samen zijn, gezellig aan 't vertellen over toch dagelijkse dingen. Mijn ogen verloren in de uwe, die mooie, bruine ogen van u, ze zijn als een zee van licht in een donkere nacht. Als ik u zo bekijk, weet ik weer zeker, dat u niet enkel een foto meer bent, neen geen dode foto... maar dat u toch nog leeft en me begrijpt...

Dan vertel ik u zo graag mijn grote kinderlijke liefde voor u, mijn liefde die nooit zal verminderen, mijn echte liefde, die nooit laf verraad zal plegen, mijn enig ware liefde, die ik ooit voor iemand zal hebben.

Lief gezicht op mijn klein portret, u die me helpt door minder blije dagen, die mijn onstuimig geweld en mijn koppigheid met een zachte blik van uw lieve ogen kunt beheersen... Die met me lacht en met me schreit... Die me 's avonds zo in-gelukkig maakt met uw zoen en uw hartelijk « goênavond » is het dwaas te noemen, dat ik dan zo oneindig veel van u houd ?

Op mijn studiekamer staat een kleine foto. Een zwarte band is er rondgestrikt... 't Is voor mij een herinnering. Maar door mijn tranen heen kan ik 't toch nog zingen en heel gelukkig zijn, want die kleine foto is iets héél liefs in de wereld...

KROLLEKE uit Lokeren.

KLEINE BEVER 27.618 uit... roets !... de lentewind rukt de enveloppe uit de bedrijvige handen van P. K. en Leopold zette nergens anders nader adres ! Maar hij krijgt een eervolle vermelding voor zijn raadsels, tekenknol en... een eigen hoekje voor zijn opstelknol !

JAN VIERT MOEDER !

Veertien dagen voor moeders feestdag had Jan nog niet genoeg gespaard om een vaas te kopen. Hoe hij ook rekende en cijferde, hij zag geen kans zijn spaarpotje aan te vullen. Aan vader kon hij niets vragen. Die was van een verre reis over de zee nooit teruggekeerd.

De volgende dag ging Jan weer naar de winkel waar de vaas tentoongesteld stond.

De juffrouw van de winkel had al gemerkt, dat Jan zo dikwijls daar stond te kijken. Ze had zich al afgevraagd, waarom de jongen daar zo vaak kwam.

Op zekere keer riep ze hem binnen. « Ik mag zeker niet naar de vaas zien », dacht Jan bij zichzelf. Maar toen de juffrouw vroeg, waarom hij altijd zo naar het uitstalraam stond te kijken, vertelde Jan alles. De juffrouw dacht na en ze zei :

— Als je mij in de vacantie wat komt helpen, krijg je zoveel geld, dat je de vaas kunt kopen !

Dolgelukkig nam Jan dat aanbod aan.

Toen moeders feestdag aanbrak, gaf een stralende Jan een pak aan zijn moeder.

— Maar jongen, schrok moeder, toen ze de prachtige vaas uitpakte, zoveel geld had je toch niet in je spaarpot !

Lachend keek Jan naar het bezorgde ge-

Eigen werk van **LOEKIE** uit Oostende.

zicht van moeder. Toen vertelde hij alles.
Wat keek moeder gelukkig toen ze alles wist. Zo'n mooi geschenk had ze nog nooit gehad.

Een geschenk van het eerste, eigen verdiende geld van Jan! Dat was nog veel fijner dan van 't geld uit zijn spaarpot!

KLEINE BEVER 27.618.

Natuurlijk zijn er nog eervolle vermeldingen. Voorop komt **Don Juan** uit **Oostende**, die verdiend « bijna goed » krijgt, **Kid Garson 29.842** die nog teveel taal- en spelfouten schrijft en **De Witte Tijger 29.584** uit **Daknam**, die op punten, komma's en andere leestekens moet letten! Een knolletje keurig afwerken, rakkers!

In het dichterknollenperk prijkt ditmaal op de ereplaats **JAN KORDAAT 22.074** uit **Torhout**, die Snuffel plechtig verzekert, dat zijn stemmingsvol gedichtje helemaal « eigen werk » is. Proficiat, Arseen!

'S NACHTS

's Avonds in de stille uren
Als het duister er weer is,
Beleef ik duizend avonturen
Bij 't schaarse kaarse-licht...
Ik hoor 't bruisen van de regen
En 't soezelen van de wind,
Die langs velden en langs wegen
Stoeit en speelt als was 't een kind.
Dan verzink ik in gemijmer
Voor de wonderen der natuur
En voel ik mij nog veel kleiner
Dan 't dansend kaarse-vuur!

JAN KORDAAT 22.074 uit **Torhout.**

Zeer goed van stemming is ook de versknol van **ALBERIC** uit **Heist op den Berg**, die al uitstekend sfeer weet te leggen. Li-Tai-Po gelezen?...

LENTENACHT

De nacht is wonderschoon,
Met witte bloemen onder gele maan...
Hier is het paradijs?...
Ik blik verbaasd dit grote wonder aan.

De manekop glimlacht...
En langzaam glijdt een lichte manestraal
Mij over 't wit gezicht...
Heel in de verte zingt een nachtegaal...

ALBERIC uit **Heist** op den **Berg.**

Nogmaals lente is het ook bij **RI-RANK** uit **O. L. Vrouw-Lombeek.** « Het eerste Bloemke » wordt ver overtroffen door zijn versje, dat we hieronder een plaats geven. Niet teveel onnozel woordjes als stoplappen gebruiken om de regels op te vullen! Blijf je naar goed oefenen. René.

DE LENTE IS BEGONNEN!

Zie! Op elke twijg, op elke tak
De broze botten bloeien.
Hoor! Ze springen met een zachte knak
Om dan tot bloem te groeien...

Zie! Boven in de blauwe lucht
De vogels lustig vliegen.
Zie! De zuiderwind, in blijde vlucht,
De bomen zacht doet wiegen...

Zie! De koeien in de groene wei
Zich koest'ren in de zonne.
Hoor! De kind'ren dansen, juichen blij:
De lente is begonnen!

RI-RANK uit **O. L. Vrouw-Lombeek.**

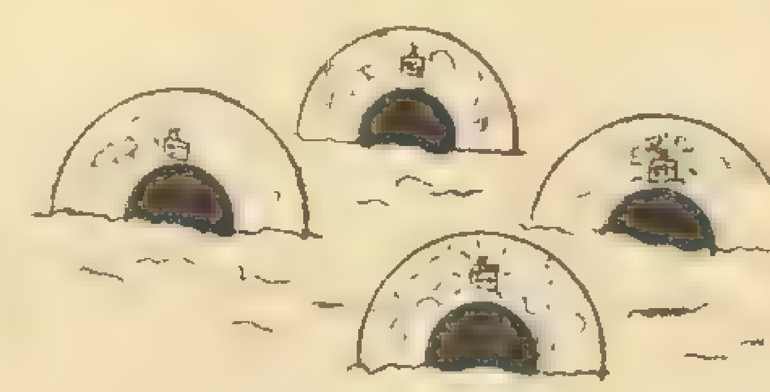
Twee aankomende dichters moeten het met een eervolle vermelding stellen. Het zijn onze sympathieke **Waterrat 27.764** uit **Battel** en **Blonde Tijger 30.121** uit **Staden.** In « De Nachtegaal » geeft Marcel een goede slotstrofe. Luistert maar:

O nachtegaal'! O nachtegaal!
Het scheiden doet me pijn;
Ik hoop, dat ik nog menigmaal
Op deze plaats zal zijn.

Jammer, dat de twee eerste stroofjes niet zo goed zijn. En wat te denken van de slotstrofe van zijn « Groetenis », waarin hij het Angelus-luiden bezingt:

't Wierd gebromd door d'avondklokke
En het donkerde stilaan
Wijl een ster op zilvren sokken
Al door de hemel kwam gegaan.

P. K. dacht eerst, dat het humoristisch oedoeld was! Ik wijs terloops op twee fouten. « Wijl » = « omdat » en kan nooit afkorting van « terwijl » zijn. Eénlettergrepig kun je « wen » gebruiken, maar

Robbedoes wordt ook gelezen door... de Eskimo's, aldus NAT PINKERTON uit Overboelare.

Snuffel houdt niet van dergelijke « dichterlijke » woorden. En vervolgens: het woordje « al » kan wel prettig regels opvullen, maar het blijft een stoplap!

Blonde Tijger rijmt nog in de trant van:

De dartelende mugjes
Men ziet ze onder boom en brugjes.
Ze gonzen boven haag en struiken,
Waar geurige bloempjes weer ontluiken.

Niet geweldig, zoals jullie zien, maar toch zijn er in zijn « De Mugjes » aanwijzingen naar iets beters!

Snuffel dankt leider en leden van de F.T.C. voor hun prachtige paaswens. François D. K. uit Borgerhout loste keurig het Paaskruiswoordraadsel op. Tekenden in kleuren, met potlood of verkeerde inkt: **Witte Arend 29.712** uit **Heikant** (Ndl), **Leonard J. 29.466** uit **Eisden** en **Cowboy 30.042** uit **Steene,** die beter bij de BNRO (Flageyplein, Elsene-Brussel) naar dat adres kan informeren. Zeer eervolle vermeldingen voor het tekenwerk van **François de R.** uit **Kemzeke** voor zijn twee knolletjes, die « bijna goed » zijn. Voor **Tom Playfair 29.425** uit **Nieuwpoort** (idem), **Lucky Luke 28.389** uit **Rillaar** (dat P. K. jou niet tegenkomt!), **Willy B.** uit **Zemst, Zorro 29.607** uit **Antwerpen** (voor iemand van 10 jaar niet kwaad!) de « Paasklok » van **De Bever** uit **Arendonk,** de caricatuur van **Adems 30.267** en twee tekeningen van **d'Artagnan 29.970** uit **Turnhout.** Sticht zelf een club. Frans!

Sjarel verschijnt, o rakkers, verdwijnt! Tot volgende week!

Aartsopperknollenplanter.
SNUFFEL.

CLUBNIEUWS

DOE JE MEE AAN HET REFERENDUM?

Ja, waarom zouden we eigenlijk geen referendum organiseren? Niet om te achterhalen, of jullie van « Robbedoes » houden — daarover bestaat niet de minste twijfel — maar om jullie te testen wat betreft de Robbedoesgeest. Want alwie bezield is met de waarachtige Robbedoesgeest, zal voor 'n bepaald vraagstuk eenzelfde oplossing vinden. Laten we bijvoorbeeld het geval nemen, dat de leider van een plaatselijke club op te lossen kreeg en dat hij inderdaad oploste zoals Robbedoes dat zelf doen zou. In die club hadden ze namelijk gespaard om samen de Gentse Floraliën te bezoeken. Toen kwam er op het laatste ogenblik een nieuw lid bij, die natuurlijk niet gespaard had en toch graag mee wou. Hij was een eerlijke jongen en werkelijk een aanwinst voor de club. Helaas, hij was niet goed bij kas en kon niet ineens de som bij elkaar krijgen. Wat gedaan? Moest de leider die jongen zeggen, dat hij thuis kon blijven en dat hij een volgende keer, als hij samen met de anderen gespaard had, mee mocht?

Nee, ik zal niet verklappen, wat de leider beslist heeft. Ik ben er trouwens van overtuigd, dat alle echte Robbedoesrakkers dezelfde oplossing zouden vinden.

Nu, beste rakkers, laat me gauw weten, wat jij zou doen, als je leider of lid was van een plaatselijke club en voor een dergelijk geval stond. Vat ook in het kort de beweegredenen van je handelwijze samen. De beste antwoordjes zullen in « Robbedoes » gepubliceerd worden.

Ik ben nu al nieuwsgierig. Doe mee aan ons referendum en stel niet uit tot morgen wat je nog heden doen kunt!

OPROEPEN

Rakkers van **Heist op den Berg**, laat je inschrijven bij J. Van Herk, Oude God 21, alle dagen van 6 tot 7.30 u., 's Woensdags en 's Zaterdags van 2 tot 5 u. De leider wordt door de leden gekozen en de leden zullen samen over de activiteit beslissen.

Albert Bruyninckx, Vredelaan 63, **Wilrijk**, heeft besloten, een Robbedoes voetbalploeg te stichten. Schrijf hem of bezoek hem 's Maandags en 's Vrijdags van 6 tot 6.30 u., 's Woensdags en 's Zaterdags van 2 tot 5 u.

Hallo, voetballiefhebbers uit Neerpelt, Bocholt, Achel, St. Huberts Lille, Kaulille, Lozen, Bree, Overpelt, enz., heb je zin om een prettig partijtje te spelen, schrijf dan aan rakker René Didden (kapitein van Witte Leeuwen, Hamont), Statiestraat 75, **Hamont.** Ziehier enkele uitslagen van gespeelde matchen: V. N. J. V. Weert-Witte Leeuwen: 3-3; Witte Leeuwen-V. N. J. V. Weert: 5-5; Budelschoot-Witte Leeuwen: 4-3; Hamont Loo Gehucht-Witte Leeuwen: 2-10; Fluitende Bengels-Witte Leeuwen: 0-5. Nieuwe leden worden verwacht. Er wordt ook aan kamperen en cross-country gedaan.

Marcel Wagemans, Kapelsesteenweg 139, **Ekeren-Donk,** wil graag een correspondentieclub oprichten om postzegels uit te wisselen. Liefhebbers schrijven hem nog vandaag. (Je getekende oproep kon niet opgenomen worden, Marcel. Maar zo is het nog beter, hé?)

BRIEVENBUS

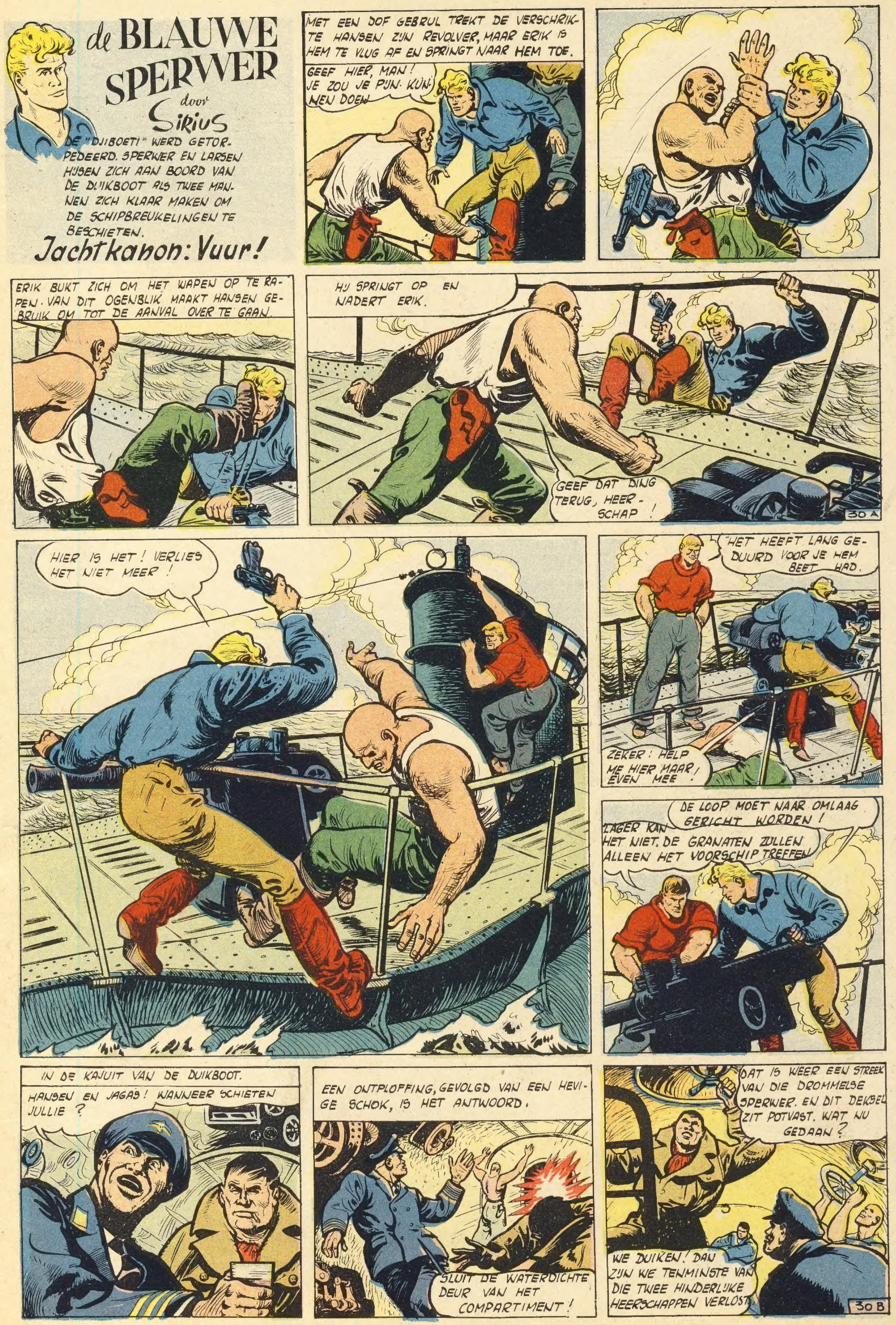
J. V. H., Heist op den Berg. — Zoals je ziet, verschijnt je oproep hierboven. Natuurlijk worden de adressen van alle clubleden in ons Gulden Boek opgeschreven. Maar die adressen mogen we niet mededelen. Alle rakkers, die in een plaatselijke club wensen opgenomen te worden, zullen zeker naar jou toe komen. Het beste met je club!

G. H., Oostende. — Hartelijk dank voor je kaartje. Je hebt het met veel smaak gekozen.

GEHEIME BOODSCHAP

—NZ41R34 N7 Frans Romeijns, Vrijheidsplaats 1, Overboelare +4N S6P— S6Z4542S 64R032 4NM46 9N74R4R— 8X47— 4SR9KX 4RS +34 = R3J F6H4M H464XRS6P34 6K+98 X4RN+-X 629X69X N7483J64N74 M34R+46 4N796H3J 9254N— 4529S654H 97H4XF619N M34R4N 4N796H3JH4M70S3N 54XN54192K9 N6—4296-4N—14RZ3JN84 XN64+9N7424N.

De
Leeuw
van
Vlaanderen
naar het beroemde werk
van H. CONSCIENCE
Platen van Wik
scenario van P. DURBIN
IK VERLANG NIETS LIEVER DAN MIJN LAATSTE DRUPPEL BLOED TE GEVEN VOOR DE GRAAF VAN VLAANDEREN!
MISSCHIEN KRIJGT GIJ DAAR SPOEDIG DE GELEGENHEID TOE.. ZOUDT GIJ DAN NOG ZO VASTBEZADEN SPREKEN?
IK ZWEER HET U.. MAAR GIJ SCHIJNT ER MEER VAN TE WETEN, EERWAARDE.. HOE MAAKT ROBRECHT VAN BETHUNE, DE LEEUW VAN VLAANDEREN, HET?
HIJ IS OPGESLOTEN IN EEN GRAUWE KERKER TE BOURGES.. GELUKKIG IS DE KASTELEIN DIE HEM BEWAAKT HEM ERG GENEGEN .. 'T IS EEN OUDE KRIJGER, DIE OP SICILIË ONDER DE BANIER VAN DE LEEUW GEVOCHTEN HEEFT!
OOK IS HIJ BEREID DE LEEUW VOOR EEN BEPERKTE TIJD, OP ZIJN EREWOORD, VRIJ TE LATEN OP VOORWAARDE DAT INTUSSEN EEN BETROUWBAAR ONDERDAAN ZIJN PLAATS INNEEMT...
GOD ZIJ GELOOFD DIE MIJ DIE PRACHTIGE GELEGENHEID GEEFT OM MIJ VERDIENSTELIJK TE MAKEN... IK WIL MIJN LEVEN OFFEREN, OPDAT MACHTELD HAAR VADER ZOU WEERZIEN!
NATUURLIJK ZAL IK U ZO MOETEN VERMOMMEN DAT NIEMAND ER AAN TWIJFELT OF GIJ WEL DEGELIJK DE LEEUW VAN VLAANDEREN ZIJT MAAR.. WEET GIJ NIET, WAAR IK ERGENS ADOLF VAN NIEUWLAND KAN ONTMOETEN?
ADOLF VAN NIEUWLAND? DAT BEN IK!
DAN IS BIJ U MACHTELD, DE DOCHTER VAN DE LEEUW, VERBORGEN. WILT GIJ HAAR DEZE BOODSCHAP OVERMAKEN? VANAVOND KOM IK BIJ U AANKLOPPEN. HOUD U KLAAR!
MET HASTIGE SCHREDEN VERWIJDERT ZICH DE MONNIK EN STAPT OP HET HUIS VAN PIETER DE CONINCK AF...
UITGELATEN VAN VREUGDE STORMT ADOLF VAN NIEUWLAND NAAR MACHTELD..
DROOG UW TRANEN, MACHTELD. HIER IS NIEUWS VAN UW VADER!
MAAR WEINIGE OGENBLIKKEN LATER.
UW VREUGDE VERSCHEURT MIJN HART, ADOLF WEET GIJ WAT DIT SCHRIJVEN BEHELST?
43

de BLAUWE SPERWER
door Sirius
DE "DJIBOETI" WERD GETORPEDEERD. SPERWER EN LARSEN HIJSEN ZICH AAN BOORD VAN DE DUIKBOOT ALS TWEE MANNEN ZICH KLAAR MAKEN OM DE SCHIPBREUKELINGEN TE BESCHIETEN.
Jachtkanon: Vuur!
MET EEN DOF GEBRUL TREKT DE VERSCHRIKTE HANSEN ZIJN REVOLVER, MAAR ERIK IS HEM TE VLUG AF EN SPRINGT NAAR HEM TOE.
GEEF HIER, MAN! JE ZOU JE PIJN KUNNEN DOEN.
ERIK BUKT ZICH OM HET WAPEN OP TE RAPEN. VAN DIT OGENBLIK MAAKT HANSEN GEBRUIK OM TOT DE AANVAL OVER TE GAAN.
HIJ SPRINGT OP EN NADERT ERIK.
GEEF DAT DING TERUG, HEERSCHAP!
30 A
HIER IS HET! VERLIES HET NIET MEER!
HET HEEFT LANG GEDUURD VOOR JE HEM BEET HAD.
ZEKER: HELP ME HIER MAAR EVEN MEE!
DE LOOP MOET NAAR OMLAAG GERICHT WORDEN!
LAGER KAN HET NIET. DE GRANATEN ZULLEN ALLEEN HET VOORSCHIP TREFFEN.
IN DE KAJUIT VAN DE DUIKBOOT.
HANSEN EN JAGAS! WANNEER SCHIETEN JULLIE?
EEN ONTPLOFFING, GEVOLGD VAN EEN HEVIGE SCHOK, IS HET ANTWOORD.
SLUIT DE WATERDICHTE DEUR VAN HET COMPARTIMENT!
DAT IS WEER EEN STREEK VAN DIE DROMMELSE SPERWER. EN DIT DEKSEL ZIT POTVAST. WAT NU GEDAAN?
WE DUIKEN! DAN ZIJN WE TENMINSTE VAN DIE TWEE HINDERLIJKE HEERSCHAPPEN VERLOST.
30 B

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING
HET DRIEMANSCHAP ACHTERVOLGT KORDAAT EN JEFKE, DIE ZICH TERUG NAAR DE GROTTEN VAN DE "VAT-FENH-LING" BEGEVEN.
HAHA! ZE ZULLEN ZICH NIET KUNNEN VERDEDIGEN! MAAR... HOE MOET HET DAN MET ONS GEHEIM?
GEEN ZORG! WE ZULLEN HET HUN ZELF LATEN ZIEN, ZE ZIJN IMMERS AAN ONS OVERGELEVERD! ZE ZULLEN NOOIT NOG IEMAND VAN DE BUITENWERELD ONTMOETEN... DENK MAAR AAN ONZE PUTTEN!
RAAOOO!
ACH JA! ER IS NOG NOOIT EEN GEVANGENE UIT ONTVLUCHT OF TERUGGEKEERD...
BEHALVE JONG-LO, EN IK WAARSCHUW JE: ALS HET NOG OOIT GEBEURD ZAL HET JE DUUR TE STAAN KOMEN!
HET ZAL NIET MEER GEBEUREN!
GELUKKIG DAT HIJ NOG NIETS GEZIEN HAD, WE LEIDDEN HEM JUIST NAAR DE TEMPEL EN VANDAAR WILDEN WE HEM NAAR DE SMELTE-RIJ BRENGEN!
NIET VER VANDAAR...
...DAN NEEM JE EEN LADER EN JE SCHUIFT... HÉ! PROFESSOR... HOOR JE DIE MOTOR?..
WAT IS DAT?
RRRRRR
V.19A
HET IS NIET VER MEER, NU!
HOU JE WAPENS DAN MAAR KLAAR!
DAAR ZIJN ZE... ER IS EEN DERDE BIJGEKOMEN! WIE KAN DAT ZIJN?.. DE BAAS MISSCHIEN?
HALT! HANDEN OMHOOG!
HIJ IS HET! EN DAAR IS DE PROFESSOR!
WAPENS OP DE GROND EN HANDEN OMHOOG!
JE DEED BETER ZELF JE HANDEN OMHOOG TE STEKEN, VRIEND! JULLIE TWEEËN, NEEMT HEM ZIJN WAPENS AF!
PAAPE.19 B.
JE HEBT DE WAPENS MEEGENOMEN? DAT WAS EEN GOED IDEE... MAAR JE HAD GOEIE KOGELS MOETEN NEMEN EN GEEN LOS KRUID!
WAT?

de BAARD en de KALE
WAT BETEKENT DAT !.. DE BAARD IS ONT-SNAPT !.. DAAR ZAL DE BAAS JE GEEN GELUK MEE WENSEN !
WEES MAAR NIET ONGERUST ! HIJ ZAL NIET VER LOPEN ! MEER DAN HONDERD VAN ONZE MENSEN ZOEKEN HET BOS AF !
NEEN, HIJ ZAL NIET VER LOPEN... BEKIJK DIE ANDERE EENS, HIJ IS INGEBAKERD ALS EEN BABY...
WE ZULLEN HEM EERST EEN SLAAPMIDDELTJE GEVEN !
HOE
GOED ZO !
O ! DE LAFAARDS ! HOE KUNNEN ZE ZO WREED ZIJN ! IK MAG HEN NIET UIT HET OOG VERLIEZEN ! ALS IK HEN VOLG, BRENGEN ZE ME VAST EN ZEKER NAAR DE SCHUILPLAATS !
13 A
EEN PALEIS ! DAAR BRENGEN ZE DUS MIJN GOEIE, BRAVE KALE NAARTOE.
MAAK HET PAKJE OPEN VOOR JE HEM VOORSTELT AAN DE ANDERE HUURDER !
?
NOG EEN SLACHTOFFER. WIE BEN JIJ, BRAVE VRIEND ? WAAR KOM JE VANDAAN ?
MAAR MENEER ZOEKMANS HERKEN JE ME WERKELIJK NIET MEER ?
MAAR IK HEB JE NOG NOOIT GEZIEN !
HEMEL HIJ HEEFT EEN KLAP VAN DE MOLEN BEET !
DIE ARME JONGEN IS VAN LOTJE GETIKT.
13 B

BADEN-POWELL

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.